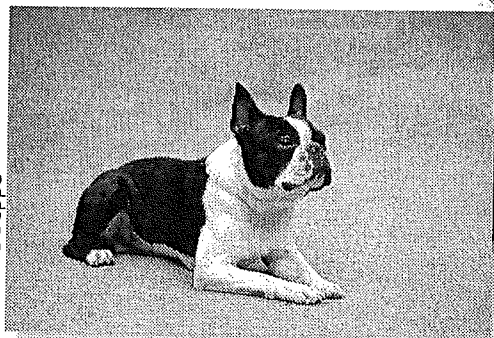

LÄHIKUVASSA: HOTSI

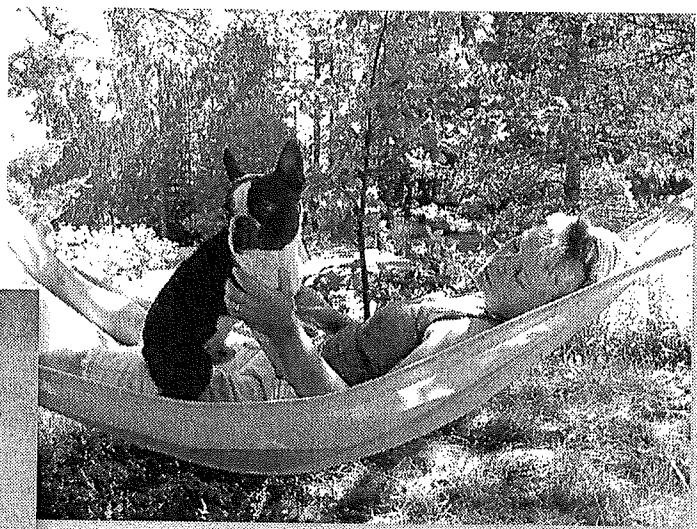
KUKA?

virallinen nimi: Miniblack's Hot Stuff
kutsumanimi: Hotsi
rotu: bostoninterrieri
syntymäaika: 4.2.2005
ohjaaja ja omistaja: Pirjo Riekkola

© Hanna Seppä

LÄHIKUVASSA ON PIENI, ÄLYKÄS JA PERSOONALLINEN KOIRA, JOKA ESIINTYY AINA TYYLIKÄÄSTI – FRAKKI PÄÄLLÄ. RODUN EDUSTAJIA EI KUITENKAAN USEIN OLE NÄHTY KOIRAHARRASTUSKENTILLÄ, VAIKKA NE TUNNETAANKIN ERITTÄIN NOKKELINA JA OPPIVAISINA KOIRINA. EIPÄ OLISIKAAN MIKÄÄN IHME, JOS HARRASTUSRINTAMALLA ALKAISIVAT AJAT MUUTTUA JA RODUN EDUSTAJIA ALETTAISIIIN NÄHDÄ ENEMMÄNKIN: ONHAN AINAKIN YKSI TÄLLAINEN MUSTATAKKINEN NÄHTY OMANKIN SEURAN AGILITYKISOISSA. ESITTELYSSÄ ON TÄLLÄ KERTAA PERSOONALLINEN JA SYDÄMET HELPOSTI VALLOITTAVA ROTU
– BOSTONINTERRIERI.

© Pirjo Riekkola

Tietoisku:

Tiesitkö, että bostoninterrieri luotiin Yhdysvalloissa 1800-luvulla, kun englantilaisten maahanmuuttajien mukanaan tuomia koiria alettiin risteyttää. Bostoninterrierin takana on monta rotua: on arveltu, että risteytyksiin on käytetty bulldoggeja, bullterriereitä, bokseireita ja kadonneita valkoisia terriereitä. Aikaansaatu kevyt koira osoittautui taitavaksi rotanpyytäjäksi. Bostoninterrieri ei ole suinkaan aina näyttänyt sellaiselta kuin me sen nykyisin tunnemme. Vielä 1900-luvun alussa valiokoirat olivat lähes valkoisia; tummia merkkejä koirilla oli vain päässä. Koirat saattoivat painaa jopa 16 kg (nykyisin enintään 11,5 kg) ja korvat tyvistettiin. Bostoni sai nykyisen muotonsa 1950-luvulla.

Suomessa bostonit eivät ole kovinkaan yleisiä. Ensimmäinen rodun edustaja saapui Suomeen vuonna 1955. Vuonna 2003 Suomessa rekisteröitiin 43 bostonia ja koko maan kanta oli noin 400 yksilöä. Bostoninterrieriä luonnehditaan ystävälliseksi, hyväluonteiseksi ja vilkkaaksi koiraksi. Rottakoiramenneisyyden kerrotaan tehneen siitä nokkelan otuksen; bostonit ovat älykkäitä ja oppivaisia. Rotua kuvaillaan oivalliseksi seurakoiraksi ja lenkkikaveriksi, ja seuraavan haastattelun perusteella bostoni on myös erinomainen harrastuskaveri lajiin kuin lajiin!

(lähde: Ulla Kokko 2004: Koirien pikkujättiläinen, WSOY)

KYSYMYKSIÄ PIRJOLLE

HOTSISTA:

1. Miten tulit valinneeksi itsellesi tämänrotuisen koiran?

Bostoni oli haaveissani jo kauan sitten. Alkuun mietittiin pitkään schipperken ja bostonin välillä. Schipperken pentu oli kuitenkin helpompi saada, ja kun koiran ottaminen pitkän 7 vuoden tauon jälkeen tuli ajankohtaiseksi, tuli taloon ensin schipperke-Waltso. Kun Waltso oli ollut meillä jonkin aikaa, näyttelyissä käydessämme näin usein bostoneita. Juttelin kasvattajien kanssa, kyselin rodusta ja koirista ja niin siinä lopulta kävi, että Hotsi tuli meille keväällä 2005. Molemmat koirat ovat kompaktin kokoisia, suuria koiria sopivassa paketissa. Roduissa on jotain samaa, vaikka ulkonäöllisesti sitä ei uskoisikaan. Löysinpä kerran nettisivut yhdeltä kanadalaiselta kasvattajalta, joka kasvattaa näitä samoja rotuja.

2. Millaisia tämän rodun koirat tyyppillisesti ovat? ja onko koirasi tyyppinen rotunsa edustaja?

Tuntemani bostonit ovat kaikki hyvin erilaisia. Hotsi on erittäin ihmisrakas, mutta erityisesti lasten kanssa se on 100 %:n varma. Se on iloinen, energinen, herkkä ja melko pehmeäkin. Omistajalta vaaditaan huumorintajuja, sillä rotu jakaa ihmisten mielipiteet: usein joutuu selittelemään, että miksi ihmeessä on tullut otettua tällainen koira. Toisten mielestä se on tyylikäs, aina frakkipäällä kulkeva gentleman (koirahan on USA:n kansalliskoira), toiset pitävät sitä lähinnä jonain omituisena otuksena. Bostoni on siitä hauska rotu, että siitä tulee juuri sellainen kuin omistaja haluaa. Siitä näkee heti, mitä sen kanssa on tehty: siitä saa sohvaperunan, joka ei huonolla ilmalla ulos lähde tai vastaavasti reippaan lenkkikaverin tai erittäin hyvän agility- tai tokokoiran. Onpa yksi Hotsin sukulaiskoira raunio- ja pelastuskoirakin. Pakkasta bostoni ei kestä, mutta topatun loimen kanssa ulkoilu sujuu hyvin. Hellettä ja kuumuutta Hotsi kestä; se pitää lämpimästä eikä sillä ole hellepäivänä hengitysvaikeuksia, vaikka lyttykuonoilla näitä esiintyykin. Vaikka Bostoni ei hauku, siitä lähtee kaikkia muita ääniä aina mitä ihmeellisimmistä korahduksista ja rutinoista kuorsaukseen. Hotsin kuorsaukselle ei moni aikamieskään pärjää. Agilityleirillä ollessamme naapurihuoneen asukka kysyi aamulla: "Oksenteliko joku koira viime yönä teidän huoneessa?" Vastasin vähän nolona: "Ei, se oli Hotsi, joka hengitti ihan normaalisti." ;-)

3. Millainen Hotsi on luonteeltaan?

Hotsi on energinen, itsepäinen, päättäväinen ja perusluonteeltaan toki rauhallinen. Sen kanssa täytyy olla todella johdonmukainen, sillä se muistuttaa erittäin tarkkaan, mitä ja miten sitä on opetettu ja kohdeltu.

4. Mitä lajeja Hotsi harrastaa?

Agilitya, näyttelyissä käyntiä, lenkkeilyä ja omenapuiden alla pötköttelyä. Viime kesänä uutena lajina tuli mukaan, jo rakkaaksi harrastukseksi muotoutunut, uinti. Hotsin kanssa on ihana harrastaa, koska se antaa aina kaikkensa ja haluaa näyttää parhaansa. 10-vuotias tyttöni Riina on käynyt Hotsin kanssa lapsi-koirakisoissa näyttelyiden yhteydessä, ja nykyään he käyvät KKK:n nuorisotoiminnassa joka toinen sunnuntai. Riina odottaa näitä treenejä kovasti, sillä Hotsin kanssa on tytön kiva mennä, kun se ei ole karkailevaa tyyppiä vaan menee täysin Riinan mukana.

5. Mikä on sille mieluisinta tekemistä?

Kaikki, mitä se saa ihmisten kanssa tehdä. Toisten koirien kanssa vetoleikit ovat parhaimpia, tosin sille ei kukaan pärjää siinä lajissa – sen verran rodussa on jäljellä bullterrieriä.

6. Mitkä ovat olleet hienoimmat saavutukset / onnistumisen elämykset koiraharrastuksissa Hotsin kanssa?

Agility on meidän molempien harrastus nro 1. Luulen, että saavutukset ovat vielä edessäpäin. Tosin olen ollut tosi onnellinen jo viime kesänä voitettuamme muutamat möllikisat. Kaikki, mitä Hotsin kanssa tekee, on mukavaa, oli se sitten loikoilua mökillä tai lenkkeilyä metsässä.

7. Millaisia tulevaisuuden suunnitelmia ja tavoitteita teillä on?

Näyttelyistä tarvitaan vielä yksi serti, niin Hotsi on Suomen MVA. Myös cacibeja olisi tarkoitus kerätä lisää. Agilityssä seuraava tavoite on saada nolla 1. luokasta, mutta haaveina on nousta kolmosiin saakka. Vain yksi bostoni Suomessa on tällä hetkellä agivalio, joten ei sekään varmaan täysin mahdotonta ole, mutta sinne meillä on vielä huimasti matkaa. Haaveena olisi myös aloittaa flyballin harrastus – palloista pitävälle koiralle se olisi erinomainen harrastus.

Riikka Ruokonen